SENTINELA

ANUL II, Nr. 41
28 Septemvrie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

MAREŞALUL ŞI SOLDATUL

De la soldat la Mareşal
O Ţară şi un Ideal

Curaj, avânt şi vitejie
Pentru-o mândră Românie!

Un șoim își face datoria

Zorii zilei de 8 Iulie găsesc regimentul de infanterie angajat în lupta aprigă pentru cucerirea dealului Țarinei. Compania 5-a, care forma avantgarda, este susținută în acțiunile ei de un pluton de mitraliere, comandat de sublt. Teodorescu Victor. Inamicul încearcă să oprească iureșul ostașilor români, trăgând mereu asupra lor din ascunzișuri, dar nu-i înspăimântă. Infanteriștii înaintează furișați, în timp ce mitraliorii noștri trag în plin, fără greșală, silind pe inamic să stea cu capul vârât în pământ. Infanteriștii trec primele linii inamice, trec calea ferată, și se apropie de dealul Țarinei. Plotonul de mitraliori, îi urmează de aproape și îi sprijină în acțiunile lor. De pe coasta dealului bolșevicii împroșcă pozițiile române cu un foc viu de arme automate.

Compania de infanterie s'a oprit... E rândul plotonului de mitraliori să-și spună cuvântul...

Sublocotenentul Teodorescu Victor își înțelege misiunea.

Caută un loc bun de tragere și îl găsește chiar pe linia primelor plotoane de infanterie. Se aproapie de ele, prin grindina de foc inamică, și își stabilește elementele de tragere. Intr'un salt mitraliorii sunt lângă el și încep să tragă. In mijlocul mitraliorilor Sublt. Teodorescu stă neclintit dând ordine și micșorând rezistența dușmană...

Incă o sforțare și dușmanul va amuți cu totul... Gloanțele șueră... E un sgomot asurzitor... Nori de praf se ridică în sus ca spulberați de vijelie.

Sublt. Teodorescu comandă mereu: „Asupra armelor automate din dreapta, foc! Dar câteva clipe mai târziu, armele automate dușmane pe care vroia să le distrugă, trimit un snop de gloanțe care îi umple fața de sânge. Cu brațele întinse, cu ochii ridicați la cer, bravul ofițer și viteazul șoim dela Mănăstirea Dealului se prăbușește la pământ, în gând cu Basarabia desrobită...

S.

Jertfa țării

Ostași,

In iureșul luptelor, prin vijelia gloanțelor, sub ploaia de schije și obuze, voi simțiți mai bine ca oricine prețul jertfei și însemnătatea jertfei. Voi înțelegeți că neamurile își plătesc dreptul la vieață prin jertfa pe care sunt în stare să o săvârșească. Voi știți că desvoltarea și propășirea neamurilor atârnă în mare măsură de puterea lor de jertfă, de gradul în care sunt ele în stare să jertfească și să se jertfească în clipele mari ale frământatei lor existențe.

De aceea, totdeauna, au rezistat greutăților, au înfrânt dușmăniile și și-au croit drum larg în lume numai națiunile care n'au precupețit nicio jertfă, numai Statele și popoarele care și-au cumpărat dreptul la vieață cu mari și neprețuite jertfe, atât în timp de pace, cât mai ales în vreme de războiu: jertfe de muncă, de strădanii necurmate, de activitate zi cu zi pentru cultură și civilizație, — în timp de pace; jertfe de sânge în vreme de războiu — sânge care se varsă în brazdă astăzi, pentru ca să rodească însutit și înmiit.

Printre cele mai jertfelnice neamuri și țări din lume, care cu grele sacrificii și-au croit rostul vieții și și-au deschis calea propășirii, sunt de bună seamă neamul românesc și Patria română.

Toată istoria noastră este o înlănțuire de strădanii și suferințe, cărora le-au făcut față numai prin marile și mărețele noastre jertfe. Toată vieața noastră națională, în calea răutăților, unde ne-a semănat Dumnezeu, să fim pavăză culturii europene, nu ne-am strecurat prin primejdii și nu ne-am asigurat durata și libertatea decât prin uriașele noastre jertfe.

In aceste jertfe s'au înfrățit deopotrivă boer și țăran, conducători și conduși, domnitor și ostaș. Prin îmbinarea sângelui vărsat împreună, în glia românească, pentru asigurarea trăiniciei românești și rodnicia pământului românesc, s'au simțit cu toții fii ai aceleași Patrii, frați de aceeași obârșie și cu aceeași voință și aspirații în viitor, români luptători pentru România.

Voi, care vă bateți înverșunat pe parapetele românismului: voi, care sângerați în grelele bătălii ce afirmă și întăresc pe meleagurile Ucrainei moldovenești libertatea noastră, unitatea noastră, drepturile noastre de mare și puternică națiune, voi scrijilați pe trupul vostru înțelesul jertfei și în sufletul vostru adâncimea jertfei. Răniți și eroi, sfințiți prin moartea glorioasă pentru țară, sunt semnele văzute și simțite ale spiritului de jertfă ce vă însuflețește pe voi toți.

Cea mai proaspătă jertfă, pe care armata română o aduce ofrandă pe altarul Patriei, jertfă cu atât mai mare, cu cât ea sgudue din temelii toate sufletele noastre de români și de ostași, este însăși vieața Șefului Marelui Cartier General al Armatei de operațiuni, generalul de divizie Ioanițiu, căzut la datorie, al cărei om întreg și slujitor neîntrecut a fost.

Ingenunchind cu evlavie pe marginea gropii proaspăt deschise, rânduim în sufletul nostru, ca pe un sfânt, icoana marelui nostru comandant, General Ioanițiu, și îl urmărim cu gândul și dragostea noastră în raiul sfinților, de unde va continua să călăuzească pe drumurile victoriei, vitejia și elanul bravilor și iubiților săi luptători.

Amintind înfrățirea de totdeauna în jertfă a căpeteniilor dela postul de comandă cu ostașii din rânduri, Generalul de Divizie Ioanițiu, Șeful Marelui Cartier General, rămâne viu printre noi și, cu ochi fulgerători și braț întins, ne dă mereu aceeași comandă:

Inainte, ostași ai României, până la biruința definitivă a luminii românismului asupra puterilor întunericului.

Serg. t. r. VALERIU GRECU

Cântec de jale

Lung e drumul Clujului, lung....
L'am mai străbătut încăodată:
Neguri mari erau peste Transilvania toată,
Și în ochi priviri care străpung.

Clopotele presimțiseră dihania
Și cereau ajutor îndelung, îndelung....
Lung e drumul Clujului, lung,
Și aripele morții, mari, peste Transilvania.

Nu mai era aur pe Târnave,
Nici argint pe Someș și pe Mureș.
Păsările erau parcă bolnave
Și copilăretul nu mai era gureș.

Codrii cuvântau frământați:
„Cui ne lăsați, cui ne lăsați, cui ne lăsați?"
Munții coborau către pământ:
„De ce ne-ați frânt, de ce ne-ați frânt?"

„Cum de-a căzut iar sub cizma ghiujului
Țara lui Horia, Prințul de pe roată?"
Lung, lung e drumul Clujului,
Și acum nu se mai gată, nu se mai gată.

Dorule, numai cu tine pot să mai ajung
Până în inima ruptă a Transilvaniei...
La Cluj, în cetatea jelaniei,
Lung e drumul, lung.

N. I. HERESCU

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

UN EROU

Basarabia a fost cucerită prin vitejia ostașului român, care și-a dat bucuros viața pentru ca să înfigă tricolorul românesc acolo unde stăpânirea românească a dăinuit de veacuri.

La rând cu soldații, ofițerii au năvălit peste inamic, alungându-l și sdrobindu-l.

Vom povesti aici faptele de arme ale sublocotenentului Săndulescu Jean, comandant de pluton într'un regiment de vânători. In zilele când luptele pentru desrobirea Basarabiei erau în toiu... Ofițerul se găsea cu plotonul său la Obilenii Vechi, pe malul de răsărit al Prutului, după ce înfruntase toate greutățile terenului mlăștinos și focul puternic al artileriei bolșevice. Mereu în fruntea soldaților săi, a dat dovada unui minunat eroism. După lupte corp la corp, plotonul său capturează la Obileni numeroși prizonieri și arme. La înapoiere este propus a fi decorat cu „Coroana României cu spade și panglică de Virtute Militară''.

In ziua de 24 Iulie, sublocotenentul Săndulescu se oferă comandant al unei grele misiuni pe malul de est al Nistrului.

La ora 3,50 trece Nistrul cu 3 bărci și 6 ostași, în dreptul satului Teia.

Când bărcile au ajuns la câțiva metri de malul inamic, bolșevicii au deschis foc din cazemate asupra ofițerilor și soldaților ce-l însoțeau. Fiind în prima barcă debarcă împreună cu un ostaș și aruncă 4 grenade asupra unei cazemate reducând-o complect la tăcere.

Apoi s'a îmbarcat și s'a înapoiat spre malul românesc sub protecția unui baraj de grenade.

La aproape 20 de metri de mal, curajosul ofițer este lovit mortal în tâmpla dreaptă de un glonț de mitralieră.

Dar misiunea lui era îndeplinită. Viteaz, între viteji, sublocotenentul Săndulescu e unul din eroii pe care țara nu-i va uita niciodată.

S.

GENERALUL ALEXANDRU IOANIŢIU

Suprema jertfă pe care neamul românesc a trebuit s'o plătească în războiul nostru sfânt a fost moartea la datorie a generalului Alexandru Ioaniţiu, Şeful Marelui Cartier General al Armatei noastre.

Născut la 2 Februarie 1890, Alexandru Ioaniţiu a urmat cursurile liceului militar din Iaşi, pe care le-a absolvit cu premiul de onoare. A absolvit apoi tot cu mare distincţie, Şcoala de ofiţeri de artilerie şi geniu şi Şcoala de aplicaţie a artileriei şi geniului. A fost înălţat la gradul de sublocotenent la 1 Iunie 1910.

Ofiţer ales şi bine pregătit, a urmat cursurile Şcoalei superioare de războiu, unde a fost apoi el însuşi profesor.

La 15 Aprilie 1933 a fost înălţat la gradul de colonel, iar în urma strălucitului examen de general, a fost inălţat la gradul de general de brigadă, la 27 Februarie 1939, când i s'a încredinţat comanda Şcoalei superioare de războiu.

La 23 August 1940 a fost numit Şeful Marelui Stat Major, iar în ziua decretării mobilizării, Şeful Marelui Cartier General al trupelor de operaţie.

M. S. Regele l-a înălţat — după moarte — la gradul de general de divizie şi l-a decorat cu Crucea de Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul".

Preţuind înaltele sale calităţi de comandant şi militar, Fuehrerul cancelar Adolf Hitler a binevoit să-i acorde „Crucea de Fier", cl. I şi cl. II.

Generalul Ioaniţiu are lucrări în domeniul militar, printre care cea de căpetenie este „Istoria războiului pentru reîntregire", în care, pe lângă cunoştinţele tactice şi strategice, şi-a dat toată măsura talentului său de scriitor şi a simţimintelor de mare Român.

Generalul Alexandru Ioaniţiu a fost în tot timpul vieţii sale, un militar întreg şi un om desăvârşit. Cariera lui este o pildă, totdeauna vie, de adâncă dragoste de Patrie şi de dăruire pentru dreptatea şi gloria neamului românesc. Prin sârguinţa şi priceperea lui, el s'a distins în toate însărcinările pe care le-a avut, căci pe toate le-a dus la îndeplinire cu vrednicie, dând superiorilor săi mulţumirea unei colaborări rodnice, iar camarazilor şi celor în subordine un necontenit îndemn.

Profesor şi comandant al Şcoalei de războiu, generalul Alexandru Ioaniţiu a educat multe generaţii de ofiţeri care au dus la mari biruinţe unităţile noastre în războiul victorios dela Răsărit.

Ca Şef al Marelui Cartier General, mereu era acolo unde trebuia, inspectând, cercetând, îndemnând cu iubire de părinte şi de camaraderie.

Pentru aceste mari calităţi, d-l Mareşal Ion Antonescu nu putea găsi un colaborator mai energic şi mai iscusit pentru conducerea războiului după toate marile lui cerinţe de azi. Şi astfel, generalul Ioaniţiu a pregătit admirabil armata noastră, care, după ce a desrobit Bucovina şi Basarabia, şi-a dus rodnic biruinta peste Nistru, în câmpia Ucrainei, peste şi dincolo de Nipru.

Şi, prin moartea lui, undeva pe front, generalul Alexandru Ioaniţiu şi-a dat ultima-i suflare în mijlocul oştirii luptătoare, dând suprema pildă de jertfă de sine pentru gloria neamului.

Fie, deci, binecuvântată în veci amintirea lui, care rămâne dreaptă şi mândră în sufletele noastre ale tuturor, dreaptă şi mândră cum i-a fost şi vieata lui de ostaş!

SENTINELA

Generalul Alexandru Ioaniţiu

Cum a fost cinstit generalul Ioaniţiu întru cele veşnice

Rămăşiţele pământeşti ale generalului Alexandru Ioaniţiu au fost aduse în Capitală, în după amiaza zilei de 18 Septemvrie, cu avionul. Au luat parte la trista ceremonie: d-na Maria Mareşal Antonescu, d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri; membrii guvernului; d-l general Ciupercă, reprezentanţii misiunilor militare străine şi autorităţile civile şi militare.

De faţă erau şi membrii familiei, rude şi prieteni ai dispărutului.

D-na general Ioaniţiu, a primit cuvinte de consolare din partea d-nei Mareşal Antonescu şi a d-lui Vicepreşedinte al Consiliului.

Când trupul neînsufleţit a fost scoborît din avion, soborul preoţilor militari a rostit o scurtă şi creştinească rugăciune pentru odihna sufletului celui ce a căzut pentru apărarea ţării.

După ce a fost transportat în sala de intrare a Marelui Stat Major, catafalcul a fost împodobit cu flori, din partea Conducătorului şi a soţiei sale, a d-lui Vicepreşedinte de Consiliu şi a tuturor delegaţilor ţării şi marilor comandanţi militari.

Cei de faţă au semnat în cartea de doliu a Marelui Stat Major. D-l prof. Mihai Antonescu a scris: „Pentru marea pierdere pe care o încearcă armata şi Marele Stat Major, aduc închinarea de durere a guvernului ţării".

Inmormântarea

Vineri, la ora 12, a avut loc, la Cimitirul militar Ghencea, inhumarea rămăşiţelor pământeşti ale generalului erou Alexandru Ioaniţiu.

In faţa capelei, pe un afet de tun, într'un sicriu alb, peste care străluceşte tricolorul Ţării, doarme somnul celor drepţi, cel care înainte de moartea-i năprasnică, era Şeful Marelui Cartier General al trupelor de operaţie.

O gardă de onoare străjuia în jurul sicriului. Ea era formată din d-nii generali: Pălăngeanu, Zorzor, Melicescu şi Georgescu şi din d-nii colonei: Lovinescu şi Cernăianu şi comandori: Gârbea şi Niculescu.

La ora 12, soseşte d-l Mareşal Ion Antonescu, însoţit de d-l colonel Elefterescu, d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului şi membrii guvernului.

Sunt de faţă: d-l colonel Mardare, reprezentantul M. S. Regelui; A. S. R. Ducele de Saxa Coburg Gotha, Manfred von Killinger, ministrul Germaniei în România; d-l Tsutsuoi, ministru Japoniei; precum şi şefii misiunilor militare ale Axei.

Din partea armatei germane sunt de faţă d-nii: general von Speidel, şeful Misiunii aviatice germane în România; general Hansen, general Hauffe, general Gestenberg, amiral Fleischer şi colonel Ritter von Mann, comandantul Garnizoanei militare a trupelor germane din Capitală. Sub comanda d-lui maior Moneck, onorurile militare ale armatei germane sunt date de un detaşament compus din trupe din aviaţie, marină şi infanterie.

Cavalerii ordinului „Mihai Viteazul" sunt deprezentaţi prin d-nii: general Samsonovici, general Prodan şi alţii.

Sunt de asemenea de faţă d-nii: general Mazarini, subşeful Statului Major g-l C. Niculescu, general Niculescu Cociu, g-ral Iliescu, g-ral Gherghe, prefectul Poliţiei Capitalei; general Gheorghieş, general Leoveanu, şeful Siguranţei Statului; general Constandache, general Paul Teodorescu, precum şi numeroşi ofiţeri superiori dela toate unităţile din Capitală.

Slujba religioasă este oficiată de Inalt Prea S. S. Veniamin Pocitan, vicarul Patriarhiei; protopopii: Bucur, Costea, Mureşanu, A. Georgescu şi preoţii: Păsculescu-Orlea, Predescu, Marin Ionescu, Celus Grigoriu, Vişoiu şi Andreescu.

Cuvântările

După oficierile sfintei slujbe, s'au rostit mai multe cuvântări de cinstire a generalului Alexandru Ioaniţiu. Iată câteva părţi care pun în lumină personalitatea marelui ostaş:

D-l Prof. Mihai Antonescu, vice preşedintele Consiliului, a spus:

Aţi pierdut, Domnule Mareşal, a pierdut Ţara, pe unul dintre oamenii care ştia că mai presus de noi toţi şi mai puternică decât orice suflare de vieaţă — este crezul în Patrie, şi în Dv. Domnule Mareşal.

Prezenţa Dv. aci, venit de pe front, pentru a străjui despărţirea de Generalul Ioaniţiu — de acela care a fost: Ostaş între Ostaşi, leal între leali, credincios între credincioşi — este cel mai mare cuvânt al Dv. pe care îl adresaţi şi cel din urmă.

In el stă cuprins tot ce aţi păstrat Generalului Ioaniţiu şi tot ce v'a rămas.

Ştiu, nemângâiată Doamnă, că nimic nu poate să umple în cugetul Dv. lumina caldă a prezenţei pe care aţi pierdut-o.

Aşi voi însă să simţiţi frământarea inimilor noastre, să simţiţi îngemănarea de durere dinprejurul Dv.: nu sunteţi singură, Doamnă.

Este singurul gând cu care pot să-mi îngenunchi propria mea suferinţă lângă Dv.

Tinere drag, ţi-ai pierdut reazemul vieţii.

Drumul îţi va fi greu, fără braţul puternic al marelui părinte.

Fiindcă vieaţa acelora care şi-au frânt ocrotirea părintelui poartă dealungul vremii pecetea tristeţii.

Să-ţi porţi tristeţea cu mândrie.

Pentrucă ai o mângâiere şi mai ales o datorie.

Generalul Ioaniţiu şi-a înscris numele în cariera Oastei Române şi mai ales şi-a lăsat numele în istoria războiului sfânt.

Acest nume este cel mai puternic reazem şi în el te poţi încrede: purtându-l cu onoare să ştii că Providenţa nu-ţi va fi niciodată potrivnică.

Armata şi-a pierdut un mare îndrumător, un neîntrecut Comandant.

Armata a dat Ţării, în ultima vreme cele mai mari jertfe.

A trebuit ca războiul nostru sfânt să înscrie şi această prăbuşire de catapeteasmă ca Şeful Marelui Cartier însuşi să cadă la datorie lângă ceilalţi ostaşi.

Simbolul jertfei depăşeşte azi jertfa, Ostaşi ai Ţării!

(Urmare în pag. 4)

Inmormântarea Generalului Ioaniţiu la cimitirul militar Ghencea

GENERALUL ALEXANDRU IOANIŢIU

(Urmare din pag. 3)

De aceea, bravei noastre Armate, Guvernul Ţării îi închină recunoştinţa, îngenunchind-o azi la mormântul Generalului de Divizie Alexandru Ioaniţiu.

D-l general Pantazi:

La 6 Septemvrie, când Domnul Mareşal Antonescu a luat conducerea Statului, i-a încredinţat şefia Marelui Stat Major. D-sa a ales pentru acest post de mare răspundere, pe tânărul General Ioaniţiu, deoarece îi urmărise activitatea şi îi cunoştea puterea de înfăptuire.

Imi amintesc că la această investire, Domnul Mareşal i-a spus următoarele cuvinte pline de imensă greutate:

Ioaniţiu, după cum vezi din istoria tuturor popoarelor, Şeful Marelui Stat Major este răspunzătorul absolut de pregătirea de războiu a unei armate, faţă de ţara lui şi faţă de istorie".

Guvernele sunt răspunzătoare din punct de vedere politic; dar Şeful de Stat Major răpunde faţă de naţiune, prin însăşi onoarea lui".

Aşa i s'a aşezat, în ziua de 6 Septemvrie 1940, greaua povară a Şefiei Marelui Stat Major, pe care a purtat-o demn de onoarea lui şi de gloria istoriei.

A muncit cu tenacitate fiecare clipă, la reorganizarea armatei, reintroducerea disciplinei şi renaşterea moralului, fiind colaboratorul cel mai intim al gânditorilor, îndemnurilor şi înfăptuirilor Mareşalului, în domeniul militar.

Omagiul armatei germane

D-l general Speidel a spus:

Armata germană din România stă cu dv. Domnule Mareşal, cu armata Regală română şi cu întreg poporul românesc, cu adâncă tristeţe în faţa mormântului Şefului Marelui Cartier General, Generalul Ioaniţiu.

Nu numai sentimentele de prietenie şi alianţă dintre soldaţii români şi germani ne unesc aici cu dv., ci şi marea cinstire şi recunoştinţă pe care le poartă soldatul german Şefului Marelui Cartier General român.

Noi îl cinstim şi ca om şi ca soldat. Personalitatea lui militară se înaltă mult peste obişnuit.

Un mare tăcut — un mare gânditor. In viaţa şi personalitatea generalului erau înscrise cuvintele de atitudine ale Comandamentului general german: A creia mult, a ieşi puţin în relief; a fi mai mult decât pari.

Armata germană mulţumeşte în această clipă celui decedat pentru camaraderia şi ajutorul său. Armata germană a venit acum aproape un an pentru conlucrare paşnică, încrederea nelimitată a fost baza activităţii comune. Hotăririle comune împotriva duşmanului comun încoronează camaraderia de arme germano-română.

Un mare om ne-a părăsit. Un mare soldat nu mai este. O moarte de soldat, cu victoria în faţă, încheie viaţa sa. Armata germană salută pentru ultima dată cu onoare, recunoştinţă şi credinţă pe şeful Marelui Cartier General al victorioasei armate române.

D-l General Hauffe:

General Ioaniţiu, Armata Germană şi mai ales Misiunea Militară Germană îţi mulţumeşte pentru ultima dată pentru tot ce ai făcut tu pentru noi.

Vei rămâne neuitat în rândurile noastre.

Generalii strânşi aliaţi, purtătorul Crucii de Fier cl. I, Generalul Ioaniţiu şi purtătorul ordinului Mihai Viteazul, General Ritter von Schobert, s'au unit acum şi prin moarte. Ambii generali au trecut acum în rândurile camarazilor români şi germani căzuţi pe câmpurile de luptă.

Camarazi români, fiţi mândri că Generalul vostru Ioaniţiu mărşăluieşte şi acum în fruntea ostaşilor căzuţi pentru Patrie.

Sufletul lui vă va conduce mai departe pe drumul victoriei.

Omagiul Marelui Stat Major

Cuvântarea d-lui general Mazarini

După ce Armata germană, prin cei doi reprezentanţi ai ei, şi-au adus omagiul lor de cinstire a ilustrului ostaş, d-l general Mazarini a adus cuvântul de cinstire al Marelui Stat Major:

Concepţia d-lui Mareşal Antonescu avea nevoie de colaboratori pentru realizare, şi sarcina grea de reinnoire a ţării de un ajutor în reorganizarea Armatei— şi aceasta a fost găsit în generalul Ioaniţiu, care i-a fost unul dintre colaboratorii săi de seamă.

Războiul de azi care este examenul fără cruţare al Armatei, a consfinţit strălucit opera de creaţie şi organizare la care Generalul Ioaniţiu a avut partea lui însemnată.

In noua orientare politică a României, el formează trăsura de unire în colaborare cu Armata şi Misiunea germană care au găsit în Generalul Ioaniţiu toată lealitatea şi toată încrederea unui prieten fără şovăire.

Prestigiul, priceperea şi tactul l-au ajutat şi i-au asigurat succese.

Acestor calităţi de mare ostaş se alătură armonios însuşirile lui de om.

Blând şi modest, Generalul Ioaniţiu creia în jurul lui acea atmosferă caldă de simpatie în care se simţea parfumul culturii lui, inteligenţa fără obstentaţie, bunătatea fără slăbiciuni, înţelegerea fără a umili, delicateţa fără manierism şi acel dar nedefinit cu care Dumnezeu numai înzestrează pe anumiţi oameni aleşi de El.

Cu aceste însuşiri de om şi de ostaş, el a condus, încărcat de dragostea lor, pe ofiţerii subalterni prin acele mreje fine, ca o vrăjire, cu care numai marii şefi îşi exercită forţa lor mistică şi ajung la rezultate nebănuite.

Nu este în mintea mea şi nici a unuia dintre ofiţerii Marelui Cartier să ne închipuim măcar o despărţire de Generalul Ioaniţiu!

Alături de familia sa, în inimile noastre simţim acea legătură puternică ce trece dincolo de viaţă.

Generalul Ioaniţiu ne dă mai departe şi de acum înainte, acea forţă uriaşe de care avem nevoie, pentru a desăvârşi edificiul idealului naţional, în care istoria dreaptă va însemna pietrele de fundament puse de Generalul Ioaniţiu şi cimentate pentru trăinicie, ca în legenda meşterului Manole, de jertfa fiinţei lui.

După ce cuvântările s'au sfârşit, sicriul cu rămăşiţele pământeşti ale generalului Alexandru Ioaniţiu a fost ridicat pe braţe de către ofiţerii superiori şi în timp ce muzica intonează „Rugăciunea", a fost coborât în criptă.

Clopotele bisericii creştine au dat ultima binecuvântare aceluia, care a fost şeful neînfricat şi iscusit ce a îndeplinit cu vrednicie cuvântul Mareşalului în războiul sfânt pentru dreptate şi Cruce.

S.

Locotenentul Dascălu Dumitru

Era în amiaza zilei de 8 Iulie 1941, lt. Dascălu Dumitru primise ordin de-a ataca inamicul ce era instalat în Valea Bucăvăţului.

Inainte de începerea atacului şi-a strâns plutonul în jurul său, într'o vălcea, dându-i tema şi inspectând personal tot armamentul plutonului său.

— Fraţilor, — zise el — ceasul sfânt a sosit. Peste o oră vom porni la atac, pentru a curăţi, cu sângele nostru românesc, pământul scumpei noastre Basarabii, pământ pângărit de mârşăviile celui mai tiran popor care nu are nici Dumnezeu. Prin jertfa noastră, vom face să răsară din nou liniştea şi bucuria. Luptaţi şi muriţi şi neamul ne va binecuvânta.

Toţi îl priveau şi-l admirau, nici unul însă nu găsi un cuvânt de răspuns, aşteptând cu nerăbdare semnalul pentru a răspunde prin vitejia lor. O clipă de tăcere se aşternu pe întreaga vale. Lt. Dascălu scoase din buzunar ceasul. Peste un minut vor porni atacul.

— Băieţi — taie el liniştea — sunteţi gata ?

— Gata, fu răspunsul.

— Este vreunul printre voi căruia e teamă?

— Nu!

— Vreau să vă văd. In trăgători, marş! După mine băieţi!

Şi plutonul, ca electrizat, porni maşinaliceşte după comandantul său, care urca dealul Bucăvăţului. Sus în creasta dealului fu oprit de focul inamicului, care trăgea în disperare. Locotenentul comandă deschiderea focului, ce se încrucişă cu al inamicului. Era un infern, zarea se întunecase de fum şi de gloanţe, după puţin timp, focul nostru paralizase pe inamic. Ofiţerul reluă înaintarea, arătând obiectivele principale de bătut. Iată-l ajuns în faţa poziţiei inamice, două mitraliere trăgând de flanc. Il făcu să se culce cu plutonul la pământ. Nu se mai vedea nimic; se auzea doar şueratul gloanţelor, ţăcănitul armelor automate şi câte un vaet ce se pierdea în depărtare. Deodată locotenentul Dascălu ridică piciorul drept, din care ţâşnea sângele cald.

— Domnule locotenent — zise caporalul puşcaş mitralior — sunteţi rănit?

— Nu e nimic, nu vă pierdeţi cumpătul, răspunse el. Cu sânge se cimentează ţara. Şi-acum pregătiţi-vă, tu, Dragomire îmi vei ţine locul. După mine băieţi!

Şchiopătând, dar cu sufletul înflăcărat, locotenentul, urmat de întregul pluton, porni năvală în poziţia inamicului, în strigăte de „ura". Fugeau bolşevicii din adăposturile lor, văicărându-se. Iată în dreapta un cuib de mitralieră. Locotenentul se repede la servantul care încerca să tragă. Intinde revolverul şi trage.

Servantul cade, locotenentul Dascălu întoarse mitraliera, descărcând întreaga bandă în rândurile bolşevicilor, care fugeau în învălmăşeală.

Insufleţiţi de curajul supraomenesc al comandantului lor, soldaţii isbesc în dreapta şi în stânga, curăţind şanţurile de bolşevici. Un ţăcănit de mitralieră se auzi de undeva din pădure, un ţipăt uşor, însoţit de o voce: „Nainte" se auzi de alături. Era vocea locotenentului Dascălu, care căzu cu faţa în sus, cu pieptul străpuns de gloanţe şi cu mâna strânsă pe trăgaci.

— D-le locotenent, d-le locotenent, strigă sergentul, sărind să-i dea ajutor, dar fu în zadar. Locotenentul murise.

— Camarazi — continuă sergentul Dragomir, d-l locotenent a murit şi ultimul cuvânt al său a fost „'Nainte". Să fim vrednici, să-i respectăm cuvântul, ca să se poată să se odihnească în pace. Să fim vrednici să murim la fel. După mine băieţi, „Nainte" şi mâna de oameni ce mai rămăsese, se năpusti vitejeşte dincolo de poziţia inamicului.

Noaptea cu bubuituri de arme, cu miros de pulbere şi cu aerul umed de abureala sângelui, se aşternuse. Pe valea Bucăvăţului plutea sufletul cald al acelui ce fusese locotenentul Dascălu Dumitru. Sângele său se unise cu sângele celorlalţi camarazi, în care se plămădea pământul pe veci românesc.

Serg. maj. I. POPESCU-MALDĂR

Măr domnesc

Rumăn atârni pe creanga aplecată,
Livezilor întinse-adus prinos,
Tu, măr domnesc, îmbujorat, frumos,
Ca ţara mea furmoasă altădată....

Mă uit la tine, ca la un obraz,
In care arde-un mac înflăcărat,
Tu, măr domnesc, comoară de bogat,
Ca ţara mea bogată pînă azi....

Te văd, prin pulberi grele de dureri,
Cum frunzele, ca'n palme, te ascund,
Tu, măr domnesc, mirositor, rotund,
Ca ţara mea, rotundă pînă eri....

Sub ramul tău m'aplec, ca spicu'n lan,
S'ascult cum plînge al rominimii svon,
Tu, măr domnsc, întreg, ca un amvon,
Ca ţara mea întreagă pînă an...

Infăţişarea ta pe veci rămîne,
Să'nchipuiască visul nostru drag,
Tu, măr domnesc, rotund, ca luna'n [prag,
Ca ţara mea, aşa cum va fi mîne....

Cpt. rez. D. IOV

Faţada clădirii Marelui Stat Major în doliu

IN SLUJBA EUROPEI

La sfârşitul celor trei luni de războiu împotriva bolşevicilor, flacăra avântului nostru luminează şi încălzeşte ca în prima zi. Regele, Conducătorul, ţara şi aliaţii noştri, sunt mândri de ostaşii români.

Toţi vă admirăm, ostaşi! Vă admirăm curajul şi vigoarea, spiritul de jertfă şi disciplina, bravura şi iubirea de moşie. Dar vă admirăm totodată marea înţelepciune românească ce vă dă putinţa să dovediţi lumii că sunteţi astăzi soldaţi ai neamului şi ai creştinătăţii, luptători pentru mântuirea Europei!

Toţi aflasem în cursul vremii câte ceva din iadul în care fierbea populaţia raiului bolşevic în număr de aproape două sute de milioane de nenorociţi. Şi toţi eram încredinţaţi că războiul acesta, pornit din porunca dârzei voinţe de a trăi şi a învinge a neamului, se va încheia cu recucerirea ţinuturilor răpite, cu întoarcerea în graniţele Patriei a tuturor pământurilor pe care înfloreşte şi se păstrază neatins, de veacuri, armoniosul graiu românesc. Cu gândul acesta aţi desrobit Bucovina şi Basarabia, cu el aţi liberat pe românii aşezaţi dealungul malurilor Bugului, cu el vă bateţi ca leii la porţile Odessei, străjuită de atâtea sate româneşti.

Dar ne-a fost dat să ne convingem cu ochii noştri că putregaiul care a stăpânit ţara sovietelor timp de un sfert de veac, depăşeşte orice închipuire, rozând până la distrugere înseşi temeliile omenirii. Cuvântul de ordine care a răsunat timp de 25 de ani în imperiul lui Stalin, a fost domnia asupririi, a jugului şi a crimei. Acestea trebuiau să se furişeze în inima Europei, dinamită sortită să svârle în aer tihna lumii şi toate aşezările noastre cinstite, cuvioase şi trainice.

Armatele noastre au destrămat toată ţesătura planurilor diavoleşti, aţi văzut că valul de barbarie bolşevică nu poate fi tămăduit cu jumătăţi de măsură, aţi înţeles că marşul vostru glorios, depăşind comandamentele naţionale, nu se poate opri până nu sdrobeşte întreaga sămânţă a răului comunist.

Ostaşi,

Voi urmaţi azi pilda istorică a părinţilor voştri care, acum douăzeci şi ceva de ani au ridicat primul zid de apărare împotriva comunismului, înăbuşind cu armele revoluţia bolşevică a jidanului Bela Kuhn şi salvând astfel civilizaţia apuseană.

Europa vă priveşte şi pe voi cu aceeaşi recunoştinţă cu care a privit pe înaintaşii voştri. Ea îşi pune nădejdea în braţele voastre şi flacăra curată a sufletului vostru.

In numele păcii pe care o doreşte, în numele dreptăţii pe care vrea s'o întroneze iarăşi şi pentru totdeauna omenirea are dreptul să aştepte dela voi tot sprijinul şi tot ajutorul. Astfel, veţi binemerita nu numai dela Patrie, nu numai dela creştinătate, ci dela întreaga omenire.

Sublt. rez. **ŞTEFĂNESCU MIRCEA**

Acolo...

Acolo unde bate tunul
Şi urlă cerul de obuze,
Ostaş al Ţării mele scumpe,
Tu mergi cu zâmbetul pe buze.

Te 'ndeamnă sângele străbun,
Te 'ndeamnă Ţara, vieaţa, cântul,
Te 'ndeamnă — un gând curat şi bun,
Te 'ndeamnă neamul şi pământul;

Te 'ndeamnă vulturul din piept
Şi'n calea ta nu stă nici unul...
Tu mergi cu moartea'n faţă — drept —
Acolo unde bate tunul.

De unde ai atât curaj?
Au, cine ţi-a sădit avântul,
De treci — râzând — peste baraj,
Când e cuprins de foc pământul?

Credinţa ta, nădejdea ta,
Ţi-aprinde zâmbetul pe buze
De-alergi în chiot la asalt,
Prin ploaia — morţii — de obuze?

Vrăjmaşul care a 'ndrăznit
Să vie să-ţi răpească bunul,
E 'nvins... căci tu ai biruit,
Acolo unde bate tunul.

Departe 'n marginile zării
Duşmanului i-ai oprit valul;
Şi tricolorul sfânt al Ţării,
La 'nfipt — la Nipru — Mareşalul.

Plot. adm. **GH. NEGURIŢĂ**

In marş spre liniile inamice

D-l Mareşal Antonescu, având în stânga pe regretatul General Ioaniţiu, pe frontul Odessei

Asemenea strămoşilor

Puţini din fiii ţării au mândria să se bată acolo la porţile Odessei, ori mai departe, pe Nipru; puţini dintre fiii ţării îşi vor potoli dorul de răzbunare luptând pentru nimicirea păgânismului bolşevic. Numai voi, fiii cei mai de frunte şi mai aleşi aveţi această mândrie să vă numiţi azi mântuitorii ţării de primejdia dela răsărit. Numai voi vă puteţi bucura de freamătul luptei pentru dreptate şi lege. Voi sunteţi aceia care plătiţi duşmanului cu vârf şi îndesat pentru toate suferinţele şi umilinţele pricinuite de el neamului românesc.

Voi luptaţi, dar întregul popor românesc de pretutindeni se găseşte încordat în munca şi voinţa care trebue să vă ducă pe voi la biruinţa desăvârşită. Roadele încordării se văd: pasul vostru merge grabnic spre victorie, iar bolşevismul se svârcoleşte tot mai desnădăjduit, simţind că-şi trăieşte, acum, ceasurile cele de pe urmă. Şi ţara întreagă este mândră că voi, ostasi, aţi înţeles, cum au înţeles şi românii de pretutindeni, că trebue să luptăm din răsputeri alături de viteaza armată germană, până la distrugerea completă a inamicului de veacuri şi a bolşevismului care ameninţă lumea. Puterea muscălească a primejduit totdeauna ţara noastră. De veacuri trăim mereu sub teama năvalei puhoiului slav. Basarabia a fost de trei ori sfâşiată şi lovită de nesătuii dela Moscova. O sută şi mai bine de ani, fraţii noştri au fost schingiuiţi şi puşi la munci silnice în îngrozitoarea Siberie, ţară fără sfârşit şi temniţă a tuturor celor cu gânduri înalte, drepte din împărăţia tiranilor din Moscova.

Azi luptăm ca să îndepărtăm pentru totdeauna primejdia care ne turbura pacea; luptăm să punem zăgaz împotriva năvalei bolşevice spre Europa; luptăm pentru desrobirea fraţilor noştri transnistrieni; luptăm să punem pavăză ţării noastre la răsărit; luptăm ca avangardă a lumii civilizate; luptăm ca să împingem în fundul Siberiei şi în genunea nimicirii pe oricine ar mai cerca să îndrepte tunul spre falnicii noştri Carpaţi; luptăm pentru marea victorie a dreptăţii româneşti, pentru refacerea hotarelor şi pentru zidirea unei Românii puternice, demnă să fie admirată de lumea întreagă.

Luptăm departe, în răsărit, pe Nipru şi la Odessa, dar lupta-i tot atât de dreaptă şi de sfântă ca şi atunci când se da în Bucovina ori Basarabia. Strămoşii şi părinţii noştri s'au dus şi s'au luptat pentru acelaşi ideal, mult departe, dincolo de hotarele ţării. Pentru libertatea şi mărirea României s'au luptat, în 1877 tocmai pe dealurile Plevnei. Pentru libertatea şi mărirea României s'au luptat, în 1913, în Bulgaria; pentru acelaşi ideal au mers victorioşi la Budapesta, ca să asigure desrobirea şi liniştea Ardealului nostru sfânt împotriva comuniştilor lui Bela Kuhn.

Ne găsim deci pe linia tuturor strămoşilor noştri. Ne găsim, noi ostaşii ca şi naţiunea întreagă, în înfăptuirea idealului de veacuri: mărirea României în hotarele ei adevărate şi îndepărtarea primejdiei care ne turbură pacea. Trăim unul din cele mai mari şi mai hotărîtoare ceasuri ale istoriei noastre.

Ostaşi,

Dela Odessa şi de pe Nipru, credem în biruinţă, cum credem în Dumnezeu. Aşteptăm victoria, care nu va mai întârzia să fie, desăvârşită şi mântuitoare pentru România şi pentru creştinătate!

Locot. rez. **D. ALMAŞ**

Balada rănitului

Frunză verde, meri domneşti,
Pe vale la Bogdăneşti
Stau ruşii în cazemate
Şi ne tot bat cu grenate,
Cu ghiulele şi şrapnele
Şi gloanţe mitraliere.
Vin ghiulele ca vântul
De se leagănă pământul;
Vin ghiulelele cu mia,
Să distrugă România.
Dar pe ziua cea de şase
Toţi românii 'naintase
Şi cu nemţii di'mpreună,
Parcă erau o furtună.
Să vedeţi — acum — măi frate,
Şapte sute tunuri bate.
Frunză verde, fir mohor
Bate şi tunul bofor,
Armamentul de 'nsoţire,
Ca să dea la ruşi lovire.
In cazemate am intrat,
Pe la spate i-am luat.
Ruşii rău s'au îngrozit
Şi la fugă au pornit
Şi trăgeau ai noştri, frate,
Şi pe vieaţă şi pe moarte.
C'aşa vrut-a Domnul Sfânt
Să-i săturăm de pământ.
Dar — atuncea — ei ce fac?
In Ţiganca se retrag.
O ghiulea când a venit
Pe câţiva ne-a şi rănit.
Noi, — cu toţii — ce am făcut?
Prin mlaştină ne-am târît
Şi Prutul cum l-am trecut,
Pansament că ne-a făcut.
In maşină ne-a urcat,
Către spital am plecat.
Domnii doctori, oameni buni,
Sunt adevăraţi români,
Ne-a 'ntrebat pe fiecare:
Care-i rana, und' ne doare?
Pe toţi iute ne-a 'mpărţit
După cum a trebuit.
Aici, ni s'a dat de toate.
Să uităm durerea, frate,
Noi, cu gândul la hotare,
Ca să facem ţara mare.
Care-cum la noi venea,
Câte-o veste ne-aducea.
Iar o doamnă ne spunea:
„Fiţi mândri şi fericiţi,
Ţara noastră c'a'ntregiţi".
Noi, cu toţii, dintr'odat'
Din inimă am strigat:
„Ura, şi'n veci să trăiască
Ţara noastră românească!".

Sergent **GHEORGHE ABABEI**

Infanteriști gata de atac

Sufletul românesc de peste Nistru

Faptele de vitejie săvârșite astăzi de neînfricata oaste românească, ne arată limpede, a nu știm câtea oară, că drepturile popoarelor nu se apără decât cu dârzenia luptei, cu armătura neclintitelor hotărîri. Este tocmai ceea ce s'a întâmplat cu noi de-a-lungul tuturor veacurilor. Cumpăna soartei a vrut ca și în ceasul de față să ne încleștăm forțele, sufletul și vieața pentru un ideal pe care îl vom înfăptui curând. Deci, nu facem altceva decât să ne recucerim drepturile. Drepturile noastre sfinte, pe care nu le justificăm, fiindcă noi nu avem de dat nimănui socoteală. Deacum Basarabia și Bucovina sunt din nou ale noastre. Făptura țării mult iubite se alcătuește iarăși, sub ochii noștri fermecați, din osemintе, lacrimi și izbânzi, regăsindu-se din nou într'o armonioasă împlinire — *rotundă ca un scut* — cum a cântat-o așa de frumos poetul.

Neamul românesc care a cunoscut din totdeauna lacrima împlinirilor desăvârșite, nu poate astăzi decât să îngenunche și să plângă. Plâns al regăsirilor. Fericirea fraților regăsiri.

Astfel, întâlnirea cu frații noștri dintre Nistru și Bug se încorporează firesc acelorași năzuinți comune. Pe pământul acesta ars și pustiit acum de cruzimea fiarelor bolșevice, a fost înflorită cândva o frumoasă și curată vieață românească. Cartea vitejiilor străbune înseamnă cu dreaptă mândrie și la loc de mare cinste, câteva nume transnistriene, locuri și fapte. Așa bună oară, Ion Potcoavă ce neliniștește domnia, nici altminteri prea liniștită, a lui Petru Șchiopul. Despre nunta Domniței Ruxandra, singura fiică a lui Vasile Lupu, Cronicarul de atunci, părtaș frământărilor Moldovei, ne-a lăsat prin scrisul său rânduri de mare jale, fiindcă Domnița „frumoasă ca o icoană'' a trebuit să ia de soț pe Timuș, fiul Hatmanului, Timuș cel urât, străin, chior și crud. Printre căpeteniile căzăcești care l-au însoțit la curtea domnitorului moldovean se număra o mulțime de nume românești. Pavel Apostol Dumitrașcu, Tudor Lobodă, Martin Pușcariu, Ion Burlă.

Însă legăturile cele mai strânse le păstrează Duca Vodă, cam pe la anul 1681, când întinde stăpânirea sa și asupra Ucrainei din răsărit, aducând moldoveni pe pământul dintre Nistru și Bug și ajutându-i să ridice acolo, prin muncă și istețime, bogate și mândre sate românești. Și-a trecut această mână de oameni prin tot felul de rele, prin toate silniciile. Dar nimic nu i-a abătut, nimic nu i-a clintit. Astăzi ostașul român, călcând biruitor pe pământul Ucrainei, îi întâlnește neschimbați, cu acelaș port, aceeași credință, aceeași lege, acelaș suflet — suflet de frate.

Serg. t. r. G. DORUL DUMITRESCU

Fapte de arme din războiul contra bolșevismului

Eroicele lupte ale Diviziei XIV Inf.

Vijelioasele bătălii pe care Divizia 14-a le-a dat în sectorul ei, s'au întrecut cu cele din ziua de 17 Iulie, când fiind pusă în fața unui dușman de trei ori mai numeros l-a distrus și l-a obligat să se retragă în debandadă. Victoria diviziei române a uimit chiar și pe germani care printr'un ordin de zi al Comandantului suprem, au recunoscut eroismul ostașilor noștri.

... In dimineața de 17 Iulie, trupele bolșevice instalate în pietrăriile de pe versantul de Est al pârâului Carnienca și Răut începuseră să arunce obuze ucigătoare din toate gurile de foc. Bombardamentul făcea un sgomot infernal. Aproape în acelaș timp, rușii au împins spre trupele noastre numeroase care de asalt, de tipul cel mai greu, însoțite de trupe de infanterie cu puști mitraliere și arme automate.

Ostașii noștri primise imediat ordinul de a ataca. Comandantul Diviziei trece în primele linii dela Florești, împărțind ordine și cuvinte de îmbărbătare. Bolșevicii continuă atacul. Dar răspunsul artileriei noastre e prompt, precis, distrugător. Toate obuzele își atingeau ținta, împroșcând moartea printre bolșevici. Totuși, având carne multă pentru tun, „roșii'' înaintau în unele sectoare, nețiinând seamă de morți și răniți.

Viteazul Regiment 6 Vânători intră în acțiune. Lupta ajunge până la baionetă. Comandantul Batalionului, maiorul Cartojan Toma, dându-și seama că se află în fața unui inamic mult mai numeros, strânge pe conducătorii dela trăsuri și samare și împreună cu grupul de comandă trece la atac cu baioneta la armă.

Atacul e fulgerător. Bolșevicii sunt intimidați și dau înapoi. Viteji noștri împart moartea în dreapta și în stânga. Nimeni nu putea să reziste atunci în fața Batalionului de Vânători, care se deslănțuise ca un uragan.

Caporalul Cârlan Gheorghe, din compania 7-a, trăgător la pușca mitralieră, trage până se înroșește țeava. Fiind înconjurați de inamic, caporalul Cârlan își face o cruce, trăgând apoi din mers asupra coloanelor ce înaintau spre el, până când — ciuruit de gloanțe — cade pe țeava roșie a mitralierei. Bolșevicii îl ajung și urlă ca niște lași, sfârtecă corpul eroului român cu baioneta.

Dar acțiunea vânătorilor fusese încununată de glorie. Ultimele resturi răzlețe ale trupelor bolșevice, încercuite și bătute, se retrăgeau în debandadă.

Un erou

In zorii zilei, primul batalion, dintr'un regiment de dorobanți, intrase în foc. Sdrobise rezistența bolșevicilor, și înaintase mult, departe. Cel de al treilea batalion se pregătea și el să-l urmeze, când, dinspre Valea Ciolacul Vechi, câteva arme automate bolșevice încep să tragă în el, din flanc. Atunci, batalionul II trimite o companie și un ploton de mitraliere spre a distruge haitele bolșevice care colcăiau prin fundul văii. Brav, căpitanul Vlădoiu, se oferă să pornească cu compania lui — având ca sprijin plotonul de mitraliere al sublocot. Duțulescu. Băieții își încarcă armele, își controlează grenadele, fac semnul crucii și se avântă după căpitanul lor. In formații subțiri ei înaintează spre linia dușmană, — se tupilează când e nevoie, se târăsc pe coate înspre șoseaua ce trebuia neapărat trecută... Șoseaua e bătută de grindina violentă a obuzelor dușmane, dar soldații noștri, în salturi vitejești, isbutesc s'o treacă. Au ajuns acum în panta pe care opt mitraliere bolșevice își scuipau focul lor hain. Sublocot. Duțulescu și-a adus mitralierele în linia întâia ca să poată deschide focul, în timp ce pe brânci, soldații îi aduceau cutiile cu cartușe.

Căpitanul Vlădoiu, în fruntea oamenilor săi, continua să înainteze. Se târa pe coate... Se oprea din când în când, se ridica puțin, cerceta cu binoclul partea dinspre care veneau gloanțele bolșevice, apoi înainta iar o bucată. La un moment dat, căpitanul Vlădoiu descoperă un cuib de mitraliere dușmane. Ordonă sublocotenentului Duțulescu să tragă cu mitralierele înspre cuib, iar el se repede la un caporal, îi ia pușca mitralieră din mână, îl pune pe acesta în genunchi, și sprijinindu-și arma automată pe el, trage fără întrerupere două încărcătoare... A reușit... una din mitralierele dușmane e redusă la tăcere... Dar mai sunt încă multe care scuipă pe ai noștri cu gloanțele lor haine.

Căpitanul Vlădoiu se hotărăște să tragă înspre alt cuib dușman, dar mișeii îl țintiseră... Doar a apucat să spună soldaților săi: „Inainte băieți'', că un glonte bolșevic, tras dintr'o groapă, îl lovește pe căpitanul Vlădoiu, drept în tâmplă... Viteazul se ridică într'o mână, cu cealaltă schițează semnul de înaintare, apoi cade, la pământ, pentru totdeauna...

A murit, brav, ostășește, căpitanul Vlădoiu... a murit, cel dintâi, în fruntea companiei lui, așa cum se cuvine unui ofițer viteaz...

Doi sergenți

Românii se găseau în luptă aprigă cu bolșevicii în Ucraina, la localitatea Moghilev. Vânători de munte, călărași, pontonieri și pionieri se băteau curagioși, fără să le pese că Rușii erau ascunși în cazemate, adică în întărituri construite din beton și fier. Pe întreg frontul de luptă nu se mai auzia decât clănțănitul neîncetat al mitralierelor inamice, care parcă presimțind că li se apropie sfârșitul, își scuipau îndârjite cele din urmă frânturi de vieață.

Sergentul Iacob Gh. din călărași, împreună cu un camarad al său erau de mult pe drum, în căutarea fortărețelor inamice. Cu mers de șopârle, ei se apropie de cea dintâiu pe care o întâlnesc. O ocolesc, și fără să fie simțiți îi cad în spate și-i strecoară în coastă atâta explosibil cât era deajuns ca s'o distrugă. Cazemata sare în aer. Pereții au fost prefăcuți în bucăți, armamentul și munițiile distruse, iar bolșevicii rămași în vieață, făcuți prizonieri.

Cu prizonierii după ei, cei doi sergenți au trecut la altă cazemată. Ca și la cea dintâiu, sergentul Iacob Gh. a pus în funcțiune explosibilul. O răbufnire de iad și un nor de fum se ridică de pe locul cazematei, care împărtășește soarta celeilalte. La a treia și la a patra cazemată, lucrurile se petrec la fel, bravii sergenți întorcându-se la unitate cu un mare număr de prizonieri.

Călare pe tanc

Pe când urmărea pe inamic spre apa Bugului, un escadron de cavalerie comandat de căpitanul Cornel Pătrășcanu, observă că este în primejdie să fie învăluit de trupele bolșevice care se retrăgeau.

Căpitanul dă ordin oamenilor săi să stea la pândă. Peste puțin se ivește un escadron inamic, urmat de șase căruțe cu muniții. Bolșevicii își vedeau liniștiți de drum, fără să le dea în gând că Românii sunt așa de aproape.

Deodată mitralierele noastre încep să țăcăne, iar aruncătoarele să arunce bombe. Căpitanul își dă seama că bolșevicii îngroziți, nu știu ce să facă. Și ca să-i îngrozească și mai tare, el încalecă pe un tanc mic căruia începe să-i dea pinteni. Conducătorul tancului ascultând de poruncile călărețului se bagă pe unde bolșevicii sunt mai mulți. Căpitanul Pătrășcanu, de sus de pe tanc, aruncă fără încetare la granate. Bolșevicii cad ca ciupercile. El se ține bine pe tanc și când termină granatele începe să tragă cu pistolul automat.

Incăerarea aceasta sa sfârșit cu biruința întreagă a curajosului căpitan, care, deși singur n'a pregetat să-și măsoare puterile cu un escadron întreg de bolșevici.

Grija țării

Poporul află zilnic cu o deosebită mulțumire sufletească atențiunea și îngrijirea ce se dă răniților în spitale. Această grijă sinceră a tuturor românilor aduce o mare încurajare luptătorilor.

Hotărîrea guvernului de a lua o serie întreagă de măsuri pentru asigurarea unei vieți demne și la adăpost de nevoi, atât pentru invalizi, cât și urmașilor celor căzuți, a corespuns în totul dorinței țării.

Aceste măsuri printre care reamintim: împărțirea de pământuri acelora ce vor putea munci, educarea orfanilor în școlile și liceele Statului, acordarea de pensii corespunzătoare nevoilor, educarea copiilor orfane de războiu sub ocrotirea Consiliului de patronaj al operelor sociale, ajutorarea invalizilor etc., sunt obligațiuni pe care și le ia Statul în mod solemn.

„Generalul Antonescu este soldat'' — a spus într'o cuvântare d-l Mihai Antonescu. — „Și un soldat știe ce este lupta și cinstește jertfa. Prin urmare pe cuvântul acestui soldat să-și rezeme liniștea''.

Pe cuvântul acestui soldat își reazimă liniștea vitejii noștri și poporul care se simte în siguranță sub brațul tânăr al Suveranului și înțelepciunea matură a Mareșalului.

M. DĂNESCU

Infanteriști atacând

Cântec

Foaie verde de mohor
M'a pus dracul să mă'nsor;
Da nevastă ca a mea
Nu mai are nimenea:
Fuge-afară
Foc și pară,
In ogradă, stă de sfadă,
'N bătătură
Face gură,
Vrea în tindă
Să mă prindă,
În poiată
Să mă bată;
Intră'n casă
Mânioasă
Și-mi zice să-i zic frumoasă.

D'apoi foaie verde de-avrămească
Mi-am găsit altă mireasă,
Dela noi a opta casă.
Mi-am găsit o ibovnică,
Oacheșă, subțirică,
Legănată, alintată;
Da păcat că-i măritată.

Trandafir în patru creste
Dulce-i gura la neveste
Dulce e atunci când este.
Da nevasta altuia,
Tu-o iubești și el ți-o ia.

(Din „Povestea lui Licurici"
de HORIA FURTUNĂ)

Glumă

La instrucție

— Vasile Păun, ești cel mai prost trăgaci pe pluton. Din zece cartușe, n'ai lovit cu niciunul.

— S'trăiți, s'a întâmplat, domn' plutonier.

— Ce 'ntâmplat mă? Ce ești tu în civilitate?

— Cismar, s'trăiți.

— Dacă și cismele le pingelești tot așa, vai de clienții tăi.

— Să trăiți domn'plutonier, cismele nu le pingelesc dela 200 metri distanță.

Ghicitoare

Mă sui în scai și văzui niște cai, dar nu văzui cai, ci vântul răsturnând pământul.

Ghici ce este?

(Fierul plugului).

Epistoliile soldatului Neață

Păundeva dăpă Front

Nevăstuica neichii Dragă.

Iți scriu epistolia asta repede pă gamelă care e un fel dă ploscă da noastră da numai că e dă Metal ca bearurile. Stăm pitiți întrun Sanț și așteptăm Marițico Neică să primim ordin dă atac să tăbărâm pă Necurații și săi jumulim și săi pârpâlim așa cum pârpălești Matale Porcu dă Crăciun. Dintroparte trage Artileria noastră și din cealaltă Tunurile Bolșevicilor Fiuuuu! Fiuuuu! Sdrang! Și pă dasupra parcă scapăra păși aprinde Luleaua Aldeneia Ilie Sfântu și cu alelalte rude ale lui. Câteodată îmi pică așa dân cer câte un glod dă pământ pă cască. Atunci don Sergent Ioncică Ion îmi face cu Ochiu: Văzuși Neață? Explodă lângă Noi al ciorilor! Lasă don Sergent zic Io numă sperii Io cu una cu două do ciorbă dasta dă perșoare că sânt din același Neam dă viteji cu Stefan Cel Mare și Don Mareșal Antonescu. Și zău dă Mie Frică Marițico! Uite acu dabia aștept să aud fluieratu domnului locotenent și să le iau înaintea camarazilor mei să fiu io primu iarele își înfige furculița întro [redacted] burtă dă ciolovec. Numa că mă cam strânge puțin un bocanc și tare mă tem că o să mio ia nainte Don Sergent. Și acu Marițico neică fiindcă mi să rupse pă gamelă tocul și penița îți sărut ochii și gurița și ca semn că te iubesc Eu mai jos mă iscălesc

Neață

Marițica

Codrule

— Codrule sub frunza ta
Primește-mă cu mândra
Că nimic nu ți-oiu strica
Dacă 'n tine oi intra,
Numa o creangă-oi pleca
Ca să-mi anin pușcuța
Să mă umbresc cu mândra.
— Bucuros eu te-aș primi
Numai mândra de n'ar fi
Că mândra ți-i tinerea
Și nu-i place pe-acolea.

(Din Bucovina).

Cules din com. Oprișeni, jud. Rădăuți,
de AXENTIE B. OPRIȘANU

Glume

La cârciumă

Un român mucalit, bun de pozne și glume, cum e de obiceiu românul, se abătu pe la cârciumă.

— Dă-mi un păhărel cu țuică, ceru crâșmarului.

Ii dete. Omul gustă și neplăcându-i, îl dete înapoi, cerând vin.

Ii aduse vin.

Gospodarul bău paharul pe nerăsuflate.

Când să plece, crâșmarul îi cere plata.

— Bade, n'ai plătit vinul.

— Păi nu ți-am dat în schimb țuică?

— Nici țuica n'ai plătit-o.

— Da ce am băut-o?

La o expoziție de pictură nouă

— Mă rog, ce tablou este ăsta? Ce închipuie?

— O vacă la pășune.

— Păi nu se vede iarba.

— Iarba a mâncat-o vaca.

— Și vaca unde-i?

— Vaca a plecat că nu mai are iarbă.

De-aia!...

O doamnă în toiul unui incendiu întreabă pe un pompier:

— Spune-mi, te rog, la ce servește curelușa ce-o purtați sub bărbie?

— Ca să ne odihnim bărbia, când ostenim să năspundem la toate întrebările neroade ce ni se pun.

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

— Aha, uite doi cioloveci! Mi-am camuflat casca așa de bine cu buruieni că o să creadă că e un tufiș.... Să-i las să se mai apropie....

— Stai! armele jos și apropiați-vă, că ați căzut 'n undița lui Neață!

— Ce-ai acolo mă cilovecule? Hai?
— Balalaica!
— Balalaică? Dă-o'ncoa mă Stalinule să vă pun să-mi jucați un cazacioc pă muzică românească....

— Haida dârla, dârla,
să mărită cârna,
și ia pă cârnoiiiiii,
face nunta joi,
Hop! Hop! Bate pingeaua bine Stalinule că mă reped cu patu armei în tine....

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

MAJESTATEA SA REGINA MAMĂ ELENA a luat parte — săptămâna trecută — la ședința Consiliului de Patronaj a Operelor Sociale, prezidând adunarea.

D-l MAREȘAL ANTONESCU a luat conducerea Ministerului Apărării Naționale, până când va fi numit un ministru nou. Pe timpul cât d-l Mareșal lipsește, d-l general Pantazi va conduce ministerul. D-l general de corp de armată Iosif Iacobici, ministrul Apărării Naționale, a fost numit Șef al Marelui Stat Major.

DOMNUL Eugen Deloncle, președintele Comitetului central al „Legiunii Voluntarilor Francezi'', care luptă contra bolșevismului, a trimis o scrisoare d-lui Mareșal Antonescu, prin care își arată admirația față de Conducător și poporul român, care cu atâta curaj luptă să distrugă fiara bolșevică.

UN CONSILIU DE Miniștri s'a ținut sub președinția d-lui prof. M. Antonescu, hotărându-se printre altele: mărirea salariilor la pensionari (salariile mici vor fi dublate) și înființarea Institutului pentru îndrumarea profesională a invalizilor.

ART. 20 din regulamentul legii asupra Corpului subofițerilor din 1933 se completează cu următorul ultim alineat:

„In timp de războiu, absolvenții școlilor de subofițeri pot fi înaintați, la data absolvirii școlii, fără a mai depune examenul arătat la alin. 1 de mai sus.

Clasificarea și înscrierea lor în anuar se va face pe baza mediilor obținute la anii de studii''.

CU PRILEJUL morții generalului Ioanițiu, șeful Marelui Cartier General, d-l Mareșal Antonescu a primit următoarea telegramă dela Cancelarul Adolf Hitler:

D-lui Mareșal al României și Conducător al Statului Român, Excelența Sa Antonescu.

Soarta v'a răpit pe cel mai valoros tovarăș de luptă și Șef al Statului Major, General Ioanițiu.

Pentru mine este o necesitate sinceră să vă exprim adânc simțita mea participare la această pierdere, atât Domniei-Voastre, cât și Armatei Române.

Odată cu mine și Poporul German și Marea Armată Germană va păstra o neștearsă amintire, în deosebi soldații luptători care cot la cot au trecut prin sânge și oțel strânși uniți cu soldații Domniei-Voastre, Generalului căzut pe câmpul de onoare, care cu o inimă caldă pășește spre victoria comună.

Hitler

DE PESTE HOTARE

LA GRANIȚA dintre Japonia și Rusia s'au ciocnit soldații celor două țări. Deoarece s'ar fi strâns armată mai multă, se pare că legăturile japono-rusești vor fi rupte.

REGELE Boris al Bulgariei a luat parte la manevrele armatei sale, inspectând mai multe unități.

DIN CAUZA înfrângerii armatelor bolșevice din regiunea Kiew-Marea Neagră, se comunică că Mareșalul Budienny, comandantul acestor armate, ar fi fost destituit.

TOATE ZIARELE germane și italiene scriu despre pierderea pe care o suferă România prin moartea generalului Ioanițiu, arătându-i meritele și calitățile de ostaș.

DE ȘI BULGARII nu sunt în războiu cu rușii, totuși parașutiști bolșevici au fost lăsați de avioane rusești în Bulgaria, încercând să facă diferite distrugeri în orașe.

ȘAHUL IRANULUI a abdicat în urma ocupării țării sale de trupele bolșevice și engleze. El s'ar fi refugiat spre granița Indiei.

DUPĂ CE au ocupat Iranul, armatele engleze și comuniste nu se împacă. Astfel la Teheran soldații comuniști s'au încăerat cu cei englezi.

GENERALUL FRANCEZ DENTZ, care s'a luptat eroic în Siria împotriva englezilor, întorcându-se în țară (Franța), a fost ridicat la rangul de mare ofițer al Legiunii de Onoare.

POȘTA SENTINELEI

Lt. rez. D. Al. Manu: „Vă rog să publicați în „Sentinela'' alăturata poesie „Infrângerea Bolșevicilor''. (V'ași fi îndatorat dacă mi-ați răspunde ce hotărîre ați luat privitor la cererea mea de a mi se publica în „Colecția Sentinela'' 10 schițe militărești pe care vi le-am trimis acum două luni)''.

Vă răspundem că poezia ar fi publicată în orice revistă literară. Pentru „Sentinela'' ne-ar trebui bucăți scrise în graiul popular. Schițele de care ne vorbești nu le-am primit.

Evenimente din războiu

FRONTUL ANTIBOLȘEVIC DIN RĂSĂRIT. Armata germană, după ocuparea Kiewului, își continuă înaintarea spre răsărit, căutând să nimicească forțele bolșevice. In puține zile unitățile inamice, care sunt grămădite în două pungi și încercuite de forțele germane, vor fi înfrânte.

In bătălia dela Kiew au fost făcuți sute de mii de prizonieri sovietici, fiind nimicite peste 50 de divizii inamice. O mare parte din armata lui Budienny a fost scoasă din luptă. Pe câmpiile întinse dintre Nipru și Don putem ghici că bolșevicii nu mai pot opune o rezistență serioasă, mai ales că nu există poziții naturale. Unitățile răzlețite se retrag spre Marea de Azov.

Aceste izbânzi din ultimele zile au făcut ca dușmanul să piardă, pe lângă oameni, un număr foarte mare de fabrici de tot felul, aflate pe terenul cucerit.

In sectorul Poltawa-Charkow sunt de așteptat lupte hotărîtoare spre Bazinul Donețului.

De asemenea, înaintarea în direcția Rostov se face cu succes. Aici se joacă soarta Caucazului, căci odată atins Rostovul și trecut Donul, legătura Caucazului cu restul Rusiei va fi tăiată. Sunt semne că aici se vor da în curând lupte hotărîtoare.

PE FRONTUL DELA LENINGRAD (Petrograd), trupele germane au mai cucerit o parte din fortificații, fiind ocupată și o însemnată localitate din vecinătatea marelui oraș. Au fost lupte de stradă, în care bolșevicii au fost nimiciți. Aproape cinci milioane locuitori se află înconjurați la Petrograd.

In golful Kronstadt și regiunea Mării Albe, avioanele germane, în unire cu cele finlandeze, au executat mari bombardamente.

ÎN REGIUNEA ODESSEI, trupele române luptă cu înverșunare, fapt care este recunoscut cu admirație de către toți aliații.

ÎN ZIUA de 22 Septemvrie 1941, o patrulă de 4 avioane I. A. R., din grupul lt. comandor Pârvulescu, a angajat o luptă aeriană cu 20 avioane vânătoare „Rata'', sovietice.

Au fost doborîte 8 avioane inamice, iar restul izgonite.

Patrula s'a înapoiat la baza sa fără nicio pierdere.

PE CELELALTE FRONTURI. In lupta contra Marei Britanii, avioane de luptă germane au bombardat instalațiile de pe Canalul St. George și pe coasta de Sud a insulei britanice. Incendii mari — cum a fost cazul la Milfordhaven — au arătat succesul acestor atacuri.

Nici în cursul zilei, nici astănoapte, nu s'au produs acțiuni de luptă din partea inamicului pe teritoriul Reichului.

Gibraltarul a fost atacat de vasele italiene. Patru vase britanice au fost scufundate.

C. 42.838. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI